

Tarihimizde Yaşanan Acı Bir Hıyanet Ve Hezimet

— sahara · 03 Şubat 2019

Tarih dersine olan ilgim ilkokul yıllarında başlar. Tarih konularını kitaplardan büyük bir zevkle okur, öğretmenlerimin özellikle savaşlarla ilgili anlatılarını heyecan ve ilgiyle dinlerdim. İlkokul dördüncü sınıf öğretmenim, 93 Savaşı diye adlandırılan Osmanlı-Rus Savaşını ve Gazi Osman Paşa'nın destansı kahramanlığını anlatırken şöylede bir hikâyecik eklemişti sözlerinin arasına:

“Osman Paşa Plevne'de ordusuyla boğaz boğaza çarpışırken cephanesi gün gün azalır. Plevne'ye Osmanlı kaynaklarından sandıklarla silah gönderilir. Sandıklar açıldığında içlerinin boş olduğu görülür. Osman Paşanın başarılarını kıskanan diğer paşalar O'na böylesi akıl almaz bir hainliği uygun görürler...”

Tarihimizde müstesna bir yeri olan şanlı Plevne direnişi çeşitli kaynaklardan takip edilirse ilkokul öğretmenimin söylenece koku anlatısına benzer ihanet ve aymazlıkların yaşandığı görülür 93 Savaşı içinde. Tıpkı imparatorluğun özellikle gerileme döneminde örnekleri fazla görülen ihanet, hıyanet, cehalet... benzeri sözlerle nitelenecek örnekleri gibi. Oysa Osmanlının kuruluş ve yükseliş dönemlerinde yapılan hatalar hiç denecek kadar azdır. Yavuz Sultan Selim Safeviler üzerine giderken Şah İsmail geri çekilir. Amacı Osmanlı ordusunu yormak ve savaş gücünü azaltmaktı. Ordunun yorgunluğunu ve geri dönülmesini isteyenler Yavuz'a çok sevdiği Hemden Paşayı gönderirler. Paşa: “Ordu yorgun geri dönelim...” diyerek padişaha etki etmek ister. Yavuz zaman geçirmeden paşayı idam ettirir. Karar verildikten sonra karardan dönmenin yanlışlığını ve disiplinin önemi vurgulanır bu olayda.

Plevne Savaşı öncesi yaşanan acı aymazlıkları şu örnekle görelim:

“İlk başta Rusların bölgeye gelmesini engellemek için savaş gözlemcilerinin ve Osmanlı'ya yardım eden İngiliz subayların önerisiyle (çok önemli konumda bulunan ve Rus ordunun geçeceği yer olan) Sava Nehri üzerindeki bulunan Barboşi köprüsünün imha edilmesi tavsiye edilmiştir. Ancak Osmanlı ordusundaki çekişmeler ve yaşanan ilginç olaylar nedeniyle yapılan öneri, ilk etapta casusluk faaliyeti olarak algılanmış yerine getirilmemiştir. Daha sonra Ruslar'ın bölgeye gelmesiyle köprü havaya uçurulmak istenmiş ancak geç kalınmış, Osmanlı ordusu zaman kazanamadan Ruslar köprüden rahat bir şekilde geçmiştir.”

Plevne önlerinde yapılan savaş 19 Temmuz- 10 Aralık 1878 yılında çeşitli muharebelerle 156 gün sürmüştür. Şöyleki:

I.Plevne Savaşı: Osmanlı Ordusu 15 000 asker, 58 topa sahip.
Rusların 12 000 asker 70 adet topları var.

Rus saldırısı askerlerimizin utkusu ile sona eriyor. Ruslar 3 000 Türkler 1 000 kayıp veriyor.

II. Plevne Savaşı: Osmanlılar 20 000 asker yine 58 topa sahip.

Rusların 35 000 asker 178 topu var.

Saldırımı ordumuz yine utkuyla bitiriyor. Rusların 7 300 kaybı bizim 2 200 kaybımız var.

Savaş içinde Yeşil Tepeler Savaşı yaşanıyor II. Plevne savaşıdan sonra. Bu savaşta Ruslar 100 000 asker 450 topa saldırırlar. Osman Paşa'nın ancak 40 000 askeri vardır. Top sayısı da çok mahduttur. Ruslar yine başarılı olamazlar.

III. Plevne Savaşında da Ruslar başarılı olamaz ve 20 000 kayıp vererek geri çekilirler. Osman Paşaya padişah II. Abdulhamit tarafından gazi unvanı verilir.

Ruslar bu kez Romenlerden de yardım alarak Plevne'yi çembere alırlar. Ruslar 100 000 asker 609 topa saldırırken Romenlerin asker sayısı ise 35 000 bindir. Osman Paşa'nın ise 40 000 askeri vardır sadece. Saldırı kanlı geçer tıpkı önceki saldırılar gibi. Plevne'de ordumuzun beslenme ve askeri malzeme sıkıntısı baş gösterir. Atların yiyeceği tükenme safhasına gelir. Morallar bozulur. Havalarda soğuk, kış bastırır. İstanbul'dan yardım gelmez. Savaşın sonu herkesçe bilinir. Osman paşa yarma hareketine girişir. Kendisi yaralanır. Beyaz bayrak çekilir.

Plevne'yi geçen Ruslar İstanbul'a kadar gelirler. Zaferlerinin anısına Yeşilköy'de bir de anıt dikerler! Geçtikleri yerlerde Müslüman Türk halkı büyük can ve mal kaybına uğrar. Savaş sonunda onursuz bir barış yapılır. Batum, Kars, Ardahan ve Artvin Rusların istedikleri büyük savaş giderleri ödenemediğinden Ruslara bırakılır. Trakya'yı kurtarmak adına Kıbrıs kaybedilir. Kadirşinas halkımız Osman Paşa'nın anısına marşlar düzerek O'nun ve kahraman askerlerimizin anısını ölümsüzleştirir.

GÂZİ OSMAN PAŞA MARŞI

Tuna Nehri akmam diyor,
Etrâfımı yıkmam diyor,
Şânı büyük Osman Paşa,
Plevne'den çıkmam diyor.

Karadeniz akmam dedi.
Ben Tuna'ya bakmam dedi.
Yüz bin Moskof gelmiş olsa,
Osman Paşa korkmam dedi.

Kılıcını vurdu taşa,
Taş yarıldı baştan başa,
Şânı büyük Osman Paşa,
Askerinle binler yaşa.

Düşman Tuna'yı atladi,

Karakolları yokladı.
Osman Paşanın emrinde,
Beş bin top birden patladı.

Bu savaşta Ruslar tam seferler olurlar, Romenlerden yardım alırlar. Çarları cepheye gelir. Ya bizimkiler! Fatih zamanında topunu, gemisini imal eden devlet bu kez donanmanın başına paralı asker İngiliz Hobart Paşayı getirir. Amerika'dan tüfek ve mermi ithal eder. Osman Paşa'nım kullandığı topların alman malı olduğu bilinmektedir.

1855 Kırım Savaşı'nda Ruslar yenilir. Tersaneleri dağıtılır Karadeniz kıyılarında. Ve 20-22 yılda toparlanır, ordularını yenilerken bizimkiler ne yaparlar? Söyleyelim:
Şöylesine de bir özlü söz varken:

"Bu mesel ile bulur cümle düvel fevz-ü felâh; Hazır ol cenge eğer ister isen sulh-ü salâh."

Günümüz Türkçesine aktaralım: "Bütün devletler kurtuluş başarısını bu ibretlik sözde bulur; Şayet barış istiyorsan savaşa hazır ol."

Padişah Abdülaziz'e suikast düzenlenir. Entrikalar, hıyanetler, paşaların birbirini kıskanması benzeri Bizans oyunları devam eder... Ancak Osman Paşanın destansı direnişini övünç payı yapar kendimizi avuturuz.